

se mimořádných opravných prostředků, upravená v §u 364 tr. ř., kde obžalovaný, jenž nechal projíti lhůtu k opovězení opravného prostředku, musí dokázati, že se tak stalo pro neodvratné okolnosti nejen bez jeho viny, nýbrž i bez viny jeho obhájce. Jedině v tomto případě by mohl obžalovaný utrpěti újmu případným trestným zaviněním svého obhájce. Toto výjimečné ustanovení, kde se výslovně uvádí »obhájce« ve spojitosti se shora uvedenými vývody a předpis §u 344 čís. 1 tr. ř., jenž ustanovuje, že řízení jest neplatným, když má účastenství v rozhodování vyloučený porotce, leč že by stížnost vedoucí (tedy ne jeho obhájce) zvěděv o této okolnosti, ihned ji neuplatnil. Stěžovatel se o okolnosti té dozvěděl až po hlavním přeličení, právě tak, jako o ní nevěděl dříve soud porotní, ač porotci byli řádně podle §u 306 tr. ř. poučeni. Jest tedy uplatňovaný zmatek podle §u 344 čís. 1 tr. ř. odůvodněn a bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a napadený rozsudek zrušiti a ježto se nelze obejít bez nového hlavního přeličení, slušelo uznati podle §u 288 čís. 1 tr. ř.

Čís. 1941.

Poměr trestnosti rychlé jízdy automobilem podle trestního zákona (§§y 335, 337 tr. zák.) a podle min. nařízení z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák.

Jízda automobilem po silnici, na níž je sníh a náledí, spadá pod hledisko §u 337 (85 c) tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. března 1925, Zm I 8/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 18. listopadu 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §§ů 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost vytýká podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že nalézací soud řídil se nesprávným výkladem pojmu nedbalosti, nepřihlížev k ustanovení §u 46 min. nař. čís. 81 z roku 1910, a podle čís. 10, že zjištěné jednání zakládá toliko přestupek §u 335 tr. zák., jelikož automobily nejsou v §u 85 písm. c) tr. zák. jmenovány a provoz jich neděje se za okolností zvláště nebezpečných. Stížnost není důvodnou s hlediska žádného z uplatňovaných míst zákona.

Pokud jde o první námitku, jest stížnost na omylu ve dvojím směru. Jednak nedbá toho, že rozsudek shledává neopatrnost nikoliv pouze ve vyšší než přiměřené rychlosti jízdy, nýbrž i v tom, že stěžovatel nevěnoval tomu, co se na silnici dělo, pozornosti, již bylo třeba, takže vjel ze zadu na svědka K-a. Za druhé vychází stížnost výlučně a jedine z předpisu §u 46 min. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., nevšímajíc si souvislosti tohoto předpisu s ostatním obsahem VII. oddílu, zejména vůdčí zásady §u 45 nařízení. Zaměstnáním stěžovatele jest řízení a provoz silostrojních vozidel. Podle §u 233 tr. zák. jest u něho předpokládati

znalost všech oněch předpisů, jejichž správný, t. j. souvislosti jich dbalý výklad sprostředkoval mu rozpoznání nebezpečnosti opačného jednání pro právní statky Šem 335 tr. zák. chráněné. Předpis Šu 46 zakazuje bez ohledu na zvláštní okolnosti jednotlivého případu a bezvyjimečně jízdu rychlejší, než tam stanoveno. Až do hranice tohoto zákazu, jehož nešetření tresce se samo o sobě, i když nedošlo ani k nehodě, ani ku konkrétnímu nebezpečí, jako přestupek správní (§ 55), jest podle Šu 45 jízdnou rychlost určití tak, aby řidič silostroje byl pánem své rychlosti a bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována, takže jest řidiči zmírniti přiměřeně rychlost jízdy a, třeba-li, zůstatí státi, mohly-li by vozidlem jeho býti způsobeny nehody nebo poruchy dopravy. Dlužno proto souhlasiti se stanoviskem nalézacího soudu, že stěžovatel jednal nedbale, jeda na silnici sněhem a náledím pokryté rychlosti — lhostejno kolika kilometrovou —, jež mu bránila v tom, aby automobil okamžitě neovládl. Otázku, stížností nadhozenou, zda jednal nedbale i svědek K. tím, že nedal pozor, nepřibližuje-li se nějaké vozidlo (ze zadu), možno ponechati stranou. Případná současná nedbalost K-ova nerušila by dle zásady Šu 134 tr. zák. příčinné souvislosti nehody s nedbalostí stěžovatelovou a nesprostila by stěžovatele zodpovědnosti za vlastní nedbalé jednání, jež zůstalo by i za tohoto předpokladu třebas ne jedinou, přece jednou z několika příčin nehody.

Souhlasiti jest se stížností potud, že automobily nenáležejí k předmětům v Šu 85 písm. c) tr. zák. jmenovaným. Další otázku, děje-li se provoz automobilů vždy za okolností zvláště nebezpečných, možno ponechati stranou. Pro tento případ odvozuje rozsudek prvé stolice zákonnou známku okolností zvláště nebezpečných z konkrétních okolností případu, totiž ze skutečnosti, že na silnici byl sníh a náledí. Při tomto stavu silnice jest provoz silostrojních vozidel spojen s nebezpečím daleko větším, než provoz vozidel animální silou poháněných. I nelze shledati právní omyl v tom, že nalézací soud podřadil pro zjištěnou konkrétní příčinu zvláštní nebezpečnosti jednání stěžovatelovo pod ustanovení Šu 337 tr. zák. třebaže jest pochybeným důvod v rozsudečném výroku vyslovený, že automobily jsou z předmětů v Šu 85 písm. c) jmenovaných.

Čís. 1942.

Ani v řízení kárném nesmí býti použito sankce Šu 199 a) tr. zák. jako prostředku k obejití zákazu Šu 202 tr. ř.; i pro ně platí ustanovení Šu 153 tr. ř.

Zásada Šu 202 tr. ř. tu předpokládá, že se svědek cítil při výslechu subjektivně obviněným; pro posouzení, zda tomu tak, jest rozhodným úmysl, v jakém výpověď učinil; pod ustanovení Šu 199 a) tr. zák. nespadá jeho křivá výpověď jen, chtěl-li jí pomoci výhradně sobě samému.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, Zm I 687/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu